

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINET PREȘEDINTE

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România

Telefon: (+40-21) 313-2531

Fax: (+40-21) 312-5480

Internet: <http://www.ccr.ro>

E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.557 A/2013

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICTIONALĂ

3159 / **16-09-2013**

Nr.

Domnului

VALERIU ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 11558 / 16.09.2013

Dep. leg. rativ.
Dep. p. de vedere
În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992

privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de un număr de 30 de senatori, referitoare la neconstituționalitatea "prevederilor Art.I pct.(8), Art.I pct.(6) coroborat cu Art.I pct.(2) coroborat cu Art.I pct.(5) coroborat cu Art.I pct.(8), Art.I pct.(5), Art.I pct.(9) coroborat cu Art.I pct.(21) coroborat cu Art.I pct.(22), Art.I pct.(14), Art.I pct.(15), Art.I pct.(16), Art.I pct.(20) de modificare a art.4, art.5, art.7 alin.1 lit.a și b, art.7 alin.2 și alin.5, art.8 alin.3 lit.a) - d), art.11 alin.1, art.13, art.14, art.15, Anexa 3 pct.3" din Legea de modificare și completare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân .

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 20 septembrie 2013, ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 25 septembrie 2013.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

p. PREȘEDINTE,

Judecător

Prof.univ.dr.MONA-MARIA PĂVNICERU

dos. 557 A / 2013

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA JURISDICTIONALĂ

3152

16-09-2013

DOMNULUI AUGUSTIN ZEGREAN

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Domnule Președinte,

Subsemnații senatori, membri ai Senatului României, identificați în anexa prezentei cereri, în exercitarea dreptului de a formula obiecții privind constituționalitatea legilor înainte de promulgare, va depunem alăturat în vederea soluționării

SESIZAREA

cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Art. 1 pct. (8), Art. 1 pct. (6) coroborat cu Art. 1 pct. (2) coroborat cu Art. 1 pct. (5) coroborat cu Art. 1 pct. (8), Art. 1 pct. (5), Art. 1 pct. (9) coroborat cu Art. 1 pct. (21) coroborat cu Art. 1 pct. (22), Art. 1 pct. (14), Art. 1 pct. (15), Art. 1 pct. (16), Art. 1 pct. (20) de modificare a art. 4, art. 5, art. 7 alin. 1 lit. a și b, art. 7 alin. 2 și alin. 5, art. 8 alin. 3 lit. a-d, art. 11 alin. 1, art. 13, art. 14, art. 15, Anexa 3 pct. 3 din Legea de modificare și completare a O.U.G. 155/22.11.2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân din 10 septembrie 2013.

Anexam prezentei:

- Sesizarea neconstituționalitate;
- Lista cu semnături.

Cu deosebit respect,

LUMEA JUSTITIEI

DOMNULUI AUGUSTIN ZEGREAN
PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Domnule Președinte,

SESIZARE

cu privire la neconstituționalitatea prevederilor Art. I pct. (8), Art. I pct. (6) coroborat cu Art. I pct. (2) coroborat cu Art. I pct. (5) coroborat cu Art. I pct. (8), Art. I pct. (5), Art. I pct. (9) coroborat cu Art. I pct. (21) coroborat cu Art. I pct. (22), Art. I pct. (14), Art. I pct. (15), Art. I pct. (16), Art. I pct. (20) de modificare a art. 4, art. 5, art. 7 alin. 1 lit. a și b, art. 7 alin. 2 și alin. 5, art. 8 alin. 3 lit. a-d, art. 11 alin. 1, art. 13, art. 14, art. 15, Anexa 3 pct. 3 din Legea de modificare și completare a O.U.G. 155/22.11.2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân din 10 septembrie 2013

Subsemnații senatori, identificați în anexa prezentei cereri,

În exercitarea dreptului de a formula obiecții privind constituționalitatea legilor înainte de promulgare,

În temeiul dispozițiilor art. 146 litera a din Constituția României, art. 15, 16, 18 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale republicată,

Prin prezenta cerere vă solicităm să supuneți Legea de modificare și completare a O.U.G. nr. 155/21.11.2001 controlului de constituționalitate, urmând să constatați neconstituționalitatea prevederilor mai sus menționate și să trimiteți legea spre o nouă reexaminare Parlamentului.

Solicităm Curții Constituționale menținerea jurisprudenței sale anterioare în materie (Decizia nr. 1/2012), neexistând indicii pentru schimbarea acesteia.

Solicităm Curții Constituționale să se pronunțe și cu privire la faptul că interpretarea textelor de lege criticate, în sensul care va fi arătat în Considerentele care urmează, este contrar Constituției.

Solicităm Curții Constituționale să se pronunțe cu privire la toate criticile și argumentele aduse prin prezenta Sesizare.

Solicităm Curții Constituționale să indice în mod distinct, în cazul admiterii cererii, pentru fiecare din criticile de neconstituționale aduse prin prezenta Sesizare, elementele de reexaminare care să fie avute în vedere de către Parlamentul României.

CONSIDERENTE

Critici de neconstitutionalitate extrinsecă

Încălcarea art. 61 alin. 2 din Constituție și art. 115 alin. 4 din Constituție

1. În ședința din 10.09.2013 Camera Deputaților a adoptat Legea de modificare și completare a O.U.G. 155/22.11.2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân, Lege trimisă spre reexaminare ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 1/2012.

Forma în care actul normativ a fost adoptată diferă fundamental, atât în ceea ce privește concepția, cât și în ceea ce privește conținutul, de cea adoptată de Senatul României la data de 12.03.2013. Printr-un Raport comun din 10.09.2013 al Comisiei pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibru ecologic și al Comisiei juridice, de disciplină și imunități a Camerei Deputaților (comunicat chiar în ziua adoptării legii în plenul Camerei!), sunt aduse modificări de esență legii, existând diferențe semnificative între prevederile arătate ca fiind neconstituționale (art. 4, 7 și 11 etc.) în cazul celor două forme adoptate de Camere: sunt stabilite termene de revendicare, respectiv adopție a câinilor fără stăpân mult mai scurte, sunt stabilite condiții mult mai drastice de eutanasiere, este exclusă posibilitatea returnării câinilor fără stăpân, sunt excluse organizațiile neguvernamentale într-o etapă importantă și sensibilă a programului de gestionare a câinilor fără stăpân (eutanasia) etc.

Fată de forma adoptată de Senat, Camera Deputaților a modificat esențial legea, consecința fiind dezbaterăa unui act normativ cu formă fundamental diferită, având un conținut juridic diferit, inexistent în forma dezbătută de Senat.

Asa cum Curtea Constituțională a statuat constant în jurisprudența sa (Decizia nr. 472 din 22.04.2008, Decizia nr. 710 din 6.05.2011), legea trebuie să fie rezultatul manifestării de voință concordante a ambelor Camere ale Parlamentului, respectarea principiului bicameralismului necesită ca o Cameră sau alta să nu fie exclusă din mecanismul legiferării. Inclusiv prin Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012, Curtea reține această critică și arată ca un criteriu relevant diferența semnificativă între formele actului normativ adoptat de Cele două Camere, condiție care este întrunită în cazul legii adoptate de Camera Deputaților la 10 septembrie 2013. Având în vedere diferențele majore de conținut și reglementare ale actului normativ dezbătut și adoptat de Camera Deputaților față de forma dezbătută și adoptată de Senat, apreciem că respectarea principiului bicameralismului, consacrat prin art. 61 alin. 2 din Constituție necesită analiza prevederilor nou introduse și de către Senatul României, camera de reflecție.

2. Legea de gestionare este o propunere de completare și modificare a unei ordonanțe de urgență care nu are la bază o lege specială de abilitare, nefiind un caz excepțional ce ar impune intervenția Guvernului în adoptarea unei măsuri urgente.

Se poate constata că atât ordonanța de urgență, cât și legea, nu au un preambul care să justifice intervenția legislativă în procedura de urgență și lipsește

fundamentarea soluțiilor pe date statistice relevante, studiu de impact, etc. În afară de încălcarea normelor de tehnică legislativă, care, în mod direct, nu reprezintă încălcări ale unor prevederi constituționale, O.U.G. nr. 155/2001 nu are la bază o lege specială de abilitare, cum ar fi Legea nr. 324/2001 sau Legea nr. 751/2001. Gestionarea câinilor fără stăpân nu este o situație excepțională, care să necesite măsuri în vederea evitării unei grave atingeri aduse interesului public. Fără a o desconsidera, problema câinilor fără stăpân poate fi gestionată și rezolvată prin măsuri eficiente de către serviciile comunitare, politici publice coerente și alocarea unor resurse adecvate, așa cum vom arăta în cele ce urmează.

Critici de neconstituționalitate intrinsecă

I. Neconstituționalitatea prevederilor art. 7 alin. 1 lit. a și b și art. 7 alin. 2 din Legea de modificare și completare a O.U.G. 155/22.11.2001

1. **Încălcarea art. 148 alin. 2 raportat la art. 11 alin. 1 din Constituție, cu referire la tratatele internaționale în materie**

Facem în primul rând observația că problema eutanasiei câinilor fără stăpân și condițiilor în care este dispusă aceasta este principala problemă a legii. Eutanasia este o măsură extremă, care contravine prevederilor drepturilor animalelor recunoscute de instrumente internaționale, reglementări comunitare cu caracter obligatoriu. Legea de gestionare prevede soluția eutanasiei, care se poate aplica curent, în masă, animalelor fără stăpân, deși ar fi trebuit să fie aplicată numai în anumite condiții limitative și stricte, cu caracter excepțional.

Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012, în mod amplu, clar și fără echivoc, a statuat că eutanasia prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001 trebuie aplicată cu respectarea Convenției europene pentru protecția animalelor de companie din 2003, ratificată de România la 6.08.2004 și intrată în vigoare la 1.03.2005.

Nu numai că prin dispozițiile criticate nu se face un efort de adecvare a legislației în materie la prevederile acestei Convenții, agravându-se soluția anterior reglementată (reglementarea anterioară înainte de intervenirea Deciziei Curții Constituționale nr. 1/2012, sau forma actualei reglementări în forma adoptată de Senat), ci stabilește ca soluție de fond, de esență, principală a legii la problema câinilor fără stăpân, previzibilă și neproportională, eutanasia.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2001 este contrară, în spiritul și litera sa, prevederilor Convenției europene pentru protecția animalelor de companie, și nu adoptă măsuri potrivit dispozițiilor acesteia (art. 1, art. 3, art. 4, art. 5, art. 14, etc.).

Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 a reținut în motivarea sa prevederile Convenției europene pentru protecția animalelor de companie:

"Articolul 12 - Reducerea numărului de animale fără stăpân

Atunci când o parte estimează că numărul de animale fără stăpân constituie pentru ea o problemă, ea trebuie să ia măsurile legislative și/sau administrative necesare pentru reducerea numărului acestora prin metode care nu cauzează dureri, suferințe sau temeri evitabile.

a) Astfel de măsuri trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(i) în cazul în care astfel de animale trebuie să fie capturate, aceasta trebuie să se facă astfel încât să producă minimum de suferințe fizice și psihice animalelor, în funcție de natura animalului;

(ii) în cazul în care animalele capturate sunt adăpostite sau sacrificate, aceasta trebuie să se facă în conformitate cu principiile prezentei convenții.

b) Părțile sunt obligate să respecte:

(i) identificarea permanentă a câinilor și pisicilor prin mijloace corespunzătoare care să nu producă decât dureri, suferințe sau temeri ușoare ori temporare, cum ar fi tatuarea însoțită de înregistrarea numărului, precum și de numele și adresele proprietarilor;

(ii) reducerea reproduției neplanificate a câinilor și pisicilor și încurajarea sterilizării acestora;

(iii) încurajarea persoanelor care au găsit un câine sau o pisică fără stăpân să semnaleze acest lucru autorității competente.

Articolul 13 - Excepții privind capturarea, deținerea și sacrificarea

Excepțiile la principiile stabilite în prezenta convenție, referitoare la capturarea, deținerea și sacrificarea animalelor fără stăpân, nu pot fi admise decât dacă acestea sunt inevitabile, în cadrul programelor guvernamentale de control al bolilor”.

De asemenea, Curtea a reținut că și legislațiile altor state acordă o mare atenție populației canine, soluțiile de eliminare acestora fiind individuale, și nu colective (a se vedea Dogs Act (1906) sau Environmental Protection Act (1990) din Regatul Unit sau legea portugheză din 1995 de protecție a animalelor.

Legea adoptată de Camera Deputaților promovează o cvasisoluție (falsă și neconstituțională), așa zis ”individuală”: decizii individuale de eutanasiere!

Este previzibil și totodată de notorietate situația adăposturilor (deopotrivă publice și private) care nu pot adăposti un număr atât de mare de câini, precum și situația numărului și posibilităților reduse de adopție, deci eutanasia animalelor fără stăpân este inevitabilă! Animale care nu sunt agresive, abandonate sau rămase fără stăpân, în număr foarte mare, vor fi eutanasiate prin efectul direct al aplicării legii.

Mai facem doar două observații față de motivarea extrem de corectă și judicioasă din Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 cu referire la Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie.

În Raportul explicativ la Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie întocmit sub egida Comitetului de Miniștri ai C.E., pct. 15, lit. d se menționează că prin animale de companie se înțelege și ceea ce se desemnează în mod current prin noțiunea de câini fără stăpân, și în consecință câinii fără stăpân trebuie să beneficieze de protecția Convenției : "The definition of a pet animal covers: animals sharing man's companionship and in particular living in his household; animals intended for this purpose; animals kept to breed animals for this purpose; stray animals and the first generation of animals born of stray animals".

Acest Raport extinde protecția de care trebuie să se bucure animalele fără stăpân (la prima generație de animale fără stăpân), explicitând prevederile Convenției europene pentru protecția animalelor de companie; există numeroase alte instrumente și documente, care, deși nu au forța probantă a Tratatelor, instituie principii, linii directoare, bune practici și soluții care ar trebui transpuse și nu încălcate de legea internă.

Eutanasia este contrară principiilor prevăzute în **Declarația Universală a Drepturilor Animalelor**, proclamată în mod solemn la Paris în 15 octombrie 1978 la sediul U.N.E.S.CO. și prevederilor acesteia:

Articolul 1 – "Toate animalele au în mod egal dreptul la existență în cadrul echilibrului ecologic";

Articolul 2 – "Orice formă de viață animală are dreptul la respect".

Articolul 3 – "Nici un animal nu trebuie supus unor tratamente brutale sau unor acte de cruzime".

Articolul 5 – "1. Orice animal dependent de om are dreptul la îngrijire.
2. În nici un caz el nu trebuie abandonat sau sacrificat în mod nejustificat.
3. Toate formele de creștere și utilizare a animalului trebuie să respecte fiziologia și comportamentul propriu".

Articolul 7 – "Sacrificarea oricărui animal care nu este absolut necesară, precum și orice decizie care duce la un asemenea act constituie o crimă".

Articolul 10 – "Educația și instruirea publică încă din copilărie trebuie să conducă omul la observarea, înțelegerea și respectarea animalelor".

Deși are alt obiect de reglementare, poate fi luat în considerare Tratatul de la Lisabona, conform căruia animalele sunt ființe simțitoare și trebuie tratate în consecință (art. 13 din Tratatul T.F.E.U.), așa cum a fost semnalat prin Apelul membrilor Parlamentului European din cadrul Intergrupului pentru Protecția și Bunăstarea Ani din 13 martie 2011 adresat parlamentarilor români: "Prin Tratatul de la Lisabona, art. 13 TFEU, nu numai instituțiile UE, dar și statele membre, sînt obligate să ia în considerare, în inițiativele lor politice, faptul că animale sînt ființe simțitoare. Ultima procedură legislativă în Parlamentul României, care plănuia să permită uciderea arbitrară a animalelor sănătoase, nu se încadrează în spiritul Tratatului de la Lisabona, și al Parlamentului European. Fiind informați de mai multe organizații pentru bunăstarea animalelor, printre care și Vier Pfoten, ne adresăm vouă, distinși colegi din Parlamentul

României, cu privire la viitorul vot asupra legislației consacrate animalelor fără stăpân. În cadrul Parlamentului European, toate acțiunile referitoare la bunăstarea animalelor au fost sincronizate cu poziția Uniunii și a statelor membre, prin care se prevede o atenție deosebită acordată animalelor. Raportul Parlamentului European consacrat noii strategii privind bunăstarea animalelor a Comisiei Europene a fost adoptat cu o majoritate covârșitoare, confirmând, printre alte aspecte, lărgirea ariei și a strategiei UE pentru bunăstarea animalelor și protecția celor de companie. Având în vedere această poziție clară, noi, ca reprezentanți ai cetățenilor europeni și membri în Parlamentul European, cu politețe și, totuși, urgent, rugăm Parlamentul Român să țină seama de poziția Parlamentului European, în care se află și reprezentanți ai Poporului Român, să voteze în spiritul european, pe baza responsabilității etice, pentru unica soluție, bazată pe strategiile Organizației Mondiale a Sănătății: **PRINDERE/STERILIZARE/RETURNARE**."

Legea adoptată nu face referire la legislația de protecție a animalelor, nu include nici un principiu de protecție și asigurare a respectării drepturilor animalelor, și în general prevederile de protecție a drepturilor acestora sunt minime (ar fi fost indicată, de exemplu, introducerea unor garanții ale respectării drepturilor animalelor în proiectul de lege, cum ar fi dreptul acestora la viață, dreptul la respect, dreptul la îngrijire a oricărui animal dependent de om, principiul deținerii responsabile și a principiilor de bază pentru bunăstarea animalelor prevăzute în instrumente internaționale pe care România le-a ratificat). Se constată că "regulile de sănătate și bunăstare a animalelor" sunt menționate Comisia pentru administrație publică, amenajarea teritoriului și echilibru ecologic numai ca să justifice anumite soluții (unele chiar contrare drepturilor animalelor), niciodată afirmate explicit în textul legii!

Textul de lege criticat încalcă astfel:

-Art. 148 alin. 2 din Constituție consacră principiul aplicării prioritare a dreptului comunitar asupra legii. "Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare".

-Art. 11 alin. 1 din Constituție prevede la rândul său: "Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern".

Cerere de interpretare a prevederilor legale criticate

Potrivit unei jurisprudențe constante, în anumite cazuri în care Curtea nu constată înfrângerea directă a prevederilor constituționale, Curtea se pronunță totuși asupra unei (eventuale) interpretări contrare Constituției. Cu referire la criticile de neconstituționalitate formulate la acest punct, solicităm Curții Constituționale să se pronunțe și cu privire la faptul că interpretarea art. 7 alin. 2 din Legea de gestionare, în sensul aplicării eutanasiei câinilor fără stăpân care nu sunt bolnavi sau agresivi, după expirarea termenelor de revendicare și adopție, este contrară prevederilor Convenției europene pentru protecția animalelor de companie.

2. Încălcarea art. 53 din Constituție

Mai multe argumente pot fi aduse cu privire la textul de lege critica: proporționalitatea măsurii eutanasiei câinilor fără stăpân dispuse de Legea de gestionare poate fi privită din punctul de vedere al calității acestei reglementari, întrucât dacă există o reglementare mai adecvată, mai echitabilă, atunci această reglementare contravine principiului constituțional al proporționalității.

Legea de gestionare, prin prevederile anterior mentionate, creează un cadru instituțional injust, și, sub masca unei așa zise eutanasieri individuale, conduce la eutanasia în masă a câinilor fără stăpân, practică administrativă neunitară și încălcarea drepturilor animalelor. Atât eutanasia individuală, cât și eutanasia în masă, ca soluții propuse de legea adoptată, sunt neconstituționale și sunt măsuri neproporționale deoarece:

-Trebuie subliniat în primul rând, cu referire la necesitatea intervenției legislative, că este extrem de discutabilă opoziția absolută și prezentarea problemei într-o lumină care constituie o premisă falsă –interesul comunității, care nu mai dorește câini fără stăpân și cere dispariția acestora peste noapte, întrucât sunt periculoși și o pacoste pentru comunitate, și soluția eutanasiei câinilor fără stăpân (care nu este o veritabilă soluție, ci o măsură extremă și contrară drepturilor animalelor). În lipsa oricăror statistici reale și autorizate, câinii fără stăpân sunt în mod nejustificat prezentați ca un pericol public, deși numărul câinilor violenți, sau care ar prezenta un real pericol public (sunt bolnavi, etc.) este în realitate mic. Or constatăm că nu există statistici și date reale, politici publice coerente, o evaluare a rezultatelor obținute până în prezent ale efortului instituțional de gestionare a fenomenului câinilor fără stăpân, deși Ordonanța de urgență a Guvernului nr.155/2001 a fost adoptată în procedura de urgență, însă se propune soluția eutanasierii. Soluția trebuie să constea într-un program complex de intervenție și crearea unui cadru legal și instituțional în care deopotrivă, autoritățile, comunitățile și proprietarii sau deținătorii de animale trebuie să coopereze responsabil.

-Un asemenea Program de intervenție este recomandat de experți internaționali de prestigiu-Raportul tehnic al Comitetului de Experți pentru prevenirea rabiei al Organizației Mondiale a Sanității, Raport tehnic nr 824, Geneva, 1992 : "Cercetările conduse de O.M.S. între 1981 și 1988 în cadrul Programului A.G.F.U.N.D./O.M.S. de luptă împotriva rabiei umane și canine din țările în curs de dezvoltare au relevat faptul că programele de eliminare a câinilor (care prevăd prinderea și eutanasierea câinilor fără stăpân) sunt atât ineficiente, cât și costisitoare" (p.33). "Nimic nu dovedește că eliminarea câinilor ar fi avut vreodată un impact semnificativ asupra densității populației canine sau asupra propagării rabiei" (p. 34). În spiritul viziunilor științifice fundamentate, exprimate pe plan internațional și național, programele de "prindere și eliminare" a câinilor fără stăpân sunt considerate ineficiente pe termen mediu și lung deoarece nu atacă originea problemei, care este ritmul ridicat al reproducerii. În concepția promovată, "controlul" populației canine se bazează prioritar pe sterilizări, vaccinări, implicand înregistrări și marcaj, plus educație și supraveghere".

-Persistența fenomenului și 10 ani de intervenție a autorităților locale au permis să se identifice adevăratele probleme, existența câinilor fără stăpân fiind în realitate un efect și nu o cauză. Sunt deja notorii condițiile improprii și proaste din adăposturile publice. Lipsa de eficiență și profesionalism a serviciilor publice, datorată în parte lipsei

fondurilor, ar putea fi constatată adeseori. De asemenea, se poate constata că politica acestora, cu foarte mici excepții, netransparentă, pune accentul pe eutanasiu și nu pe măsuri în sprijinul sau protecția animalelor.

-În opinia semnatarilor, o abordare cauzală a fenomenului *câinilor fără stăpân* ar impune reconstrucția proiectului de lege și reglementarea eficientă a soluției sterilizării. Sterilizarea este metoda cea mai eficientă în combaterea fenomenului *câinilor fără stăpân*, și este menționată în studii științifice și rapoarte credibile. Eutanasierea nu este o soluție, și s-a dovedit aceasta și în România. Au fost eutanasiați în perioada 2001-2007 un număr apreciabil de câini fără stăpân (peste 100.000 în București, după unele statistici), și problema nu s-a rezolvat, iar soluția proiectului de lege ar conduce la un masacru fără precedent. Ar fi imposibilă adoptarea unui număr atât de mare de câini fără stăpân, însă oprirea fenomenului nu poate avea loc decât prin implementarea fermă a soluției sterilizării.

-Ar fi indicat ca soluția legislativă să conțină inclusiv prevederi pentru încurajarea unor programe publice naționale sau locale de sterilizare a câinilor fără stăpân și a unui comportament responsabil din partea deținătorilor, pentru a se preveni abandonarea ~~continuă a noi și noi generații de câini fără stăpân pe domeniul public. Împreună cu~~ încurajarea adopțiilor și supravegherea competentă a câinilor fără stăpân aflați pe domeniul public s-ar putea gestiona și controla mai bine fenomenul. La fundamentarea soluției legislative s-ar putea lua în studiu și unele modele de bune practici (sugerate de foruri internaționale cum ar fi O.I.E.-Organizația Mondială pentru Sănătate Animală). Trebuie adoptată măsura sterilizării, eventual a identificării gratuite sau subvenționate.

-Eutanasia trebuie să rămână o măsură excepțională, care se dispune în condiții excepționale, fiind încurajată soluția viabilă a reducerii reproducerii neplanificate a câinilor prin sterilizarea acestora.

-Eutanasia, ca politică publică a serviciilor care gestionează câinii fără stăpân, se dispune numai în condițiile în care a au fost epuizate toate soluțiile legale și administrative, iar sacrificarea animalelor fără stăpân se impune în cadrul unor programe de control a bolilor.

-Eutanasia este totdeauna individuală și nu în masă, colectivă.

-Orice persoană care deține un animal de companie sau care are grijă de un animal de companie trebuie să fie responsabilă de sănătatea și bunăstarea acestuia, inclusiv autoritățile publice. Potrivit Convenției europene pentru protecția animalelor de companie (și Raportului explicativ mai sus menționat), această răspundere privește cel puțin și prima generație de pui abandonați de acești proprietari (abandonul fiind un comportament indezirabil care constituie una din cauzele majore ale producerii fenomenului câinilor fără stăpân).

-Termenele de reglementare sunt foarte scurte, cel puțin comparativ cu prevederea legală anterioară, și din punct de vedere practic, insuficiente atât pentru exercitarea unui drept (în cazul animalelor pierdute), sau pentru protecția drepturilor animalelor.

-Eutanasia câinilor fără stăpân nu depinde decât de circumstanțe care pot constitui adesea motive de arbitrar administrativ-ineficienta capacitate a adăposturilor și a

fondurilor alocate și care înlătură cu totul orice garanții și drepturi ale animalelor fără stăpân. Politica inconsistentă și inefficientă până în prezent (de reglementare, insuficienta fondurilor alocate de către administrație (sau dimpotrivă risipa și gestionarea proastă), măsuri administrative inefficiente (de către administrația centrală sau locală, respectiv campanii de sterilizare sistematică și subvenționată), lipsa de educație și cultură pentru protejarea drepturilor animalelor (campanii de informare și promovare a sterilizării), mediatizarea incorectă și non-etică sunt acum ignorate (ca soluții legale), fiind reglementată soluția eutanasiei. Solicităm să observați că legea nu conține asemenea prevederi sau soluții, fiind construită în jurul unui mecanism extrem: câinii fără stăpân se ridică și se eutanasează apoi la trecerea unor termene extrem de scurte, deși există și alte soluții de gestionare a acestei probleme. Potrivit legii, nu există nici un motiv (cu excepția insuficienței fondurilor etc.) pentru care eutanasia individuală să nu intervină. Ca și în precedent, Curtea Constituțională este ultima instanță de protecție a drepturilor animalelor.

-Menționăm nu în ultimul rând neconcordanță cu anumite prevederi ale Legii nr.205/2004 privind protecția animalelor potrivit căroră uciderea animalelor se dispune numai în cazul prevăzut de art. 10 alin. 2 (în cazul unui "animal bolnav ori rănit, pentru a-l scuti de suferințe fizice și psihice inutile"). Printr-un argument de reducere la absurd, ce s-ar putea susține despre Legea de gestionare care nu ar prevedea măsura eutanasiei decât că aceasta putea fi o reglementare adecvată, eutanasia nelipsind de eficiență legea, și obligând autoritățile să intervină cu adevărat pentru gestionarea problemei câinilor fără stăpân.

Dorim să semnalăm și un efort de justă reglementare: "Parlamentul European a adoptat în sesiunea plenară de la Bruxelles declarația scrisă a eurodeputatelor Daciana Sârbu (P.S.D.) și Adina Vălean (P.N.L.) care solicită măsuri eficiente și corecte, în plan european, pentru rezolvarea problemei câinilor vagabonzi. Declarația – inițiată alături de eurodeputații Elisabeth Jeggle, Raül Romeva și Rueda și Janusz Wojciechowski – îndemnă statele membre să adopte strategii privind gestionarea populației canine, care să cuprindă măsuri precum STERILIZAREA ANIMALELOR CU ȘI FĂRĂ STĂPÂN, legi privind controlul câinilor și promovarea principiului DEȚINERII RESPONSABILĂ de animale de companie. Acțiunea a pornit de la amenințarea reprezentată de câinii fără stăpân la adresa sănătății și a siguranței publice, în mai multe țări membre UE, și precum și de la realitatea măsurilor inefficiente, lipsite de rezultate și adesea marcate de cruzime la adresa animalelor, aplicate sau planificate de unele state precum România. Europarlamentarii urmaresc, prin inițiativa lor, generarea de politici coordonate, eficiente, concordante cu legile comunitare și ferite de exces, la nivelul întregii Uniuni Europene" (Declarația din 14 septembrie 2011 a Intergrupului pentru Protejarea Animalelor a Parlamentului European).

În concluzie: Fără a se transforma într-un legislator pozitiv, Curtea poate aprecia din punctul de vedere al necesității eutanasiei, dacă prevederile legale menționate sunt contrare principiului constituțional al proporționalității, măsura legiferată nefiind proporțională (cu situația care a determinat-o); din punct de vedere al unor soluții alternative, pot fi comparate sterilizarea și/sau alte măsuri de gestionare a problemei - ridicarea câinilor fără stăpân de pe domeniul public etc. cu eutanasia, care înlătură practic cu totul dreptul la viață al câinilor fără stăpân (de exemplu, dacă s-ar aplica cu strictete legea, adăposturile se vor umple de câini fără stăpân care vor fi eutanasiați în termen scurt, și operațiunea se va repeta din nou și din nou); din punct de vedere al aplicării unitare, legea poate conduce la o practică administrativă neunitară.

3. Textul de lege încalcă în mod flagrant Decizia Curții Constituționale a României nr. 1 din 11.01.2012 respectiv art. 1, alin. (3) din Constituția României precum și principiul securității juridice (care decurge din principiul legalității statuat de art. 1, alin. (5) din Constituția României) în sensul că, prin încălcarea normelor de tehnică legislativă, este afectată calitatea legii sub aspectul accesibilității și previzibilității ei

Conform art. 1, pct. 8 din legea contestată: „Art. 7. (2) Căinii nerevendicați sau neadotați vor fi eutanasiați, în baza unei decizii emise de către o persoană împuternicită în acest sens de către primar, în termenul stabilit prin această decizie. Termenul va fi stabilit avându-se în vedere capacitățile de cazare și disponibilitățile bugetare. Acest termen poate fi modificat motivat.

(5) Cheltuielile necesare aducerii la îndeplinire a procedurilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se suportă din bugetul local și/sau din alte surse”.

Acest articol, se susține în raportul comun asupra cererii de reexaminare a legii pentru modificarea și completarea Legii de gestionare, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 1 din 11.01.2012, reprezintă o armonizare a legii cu decizia Curții Constituționale nr. 1/11 ianuarie 2012.

Apreciem însă că această pretinsă armonizare nu există, articolul criticat fiind în mod vădit neconstituțional și în dezacord cu Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 11.01.2012, și că legiuitorul a legiferat încă o dată în mod neconstituțional, motiv pentru care legea contestată se impune a fi amendată.

Însăși Curtea Constituțională reține în Decizia ante-amintită (pag. 19 alineatul ultim) că legea vizată, în forma ei anterioară introducerii eutanasierii colective ca metodă prioritară de gestionare a câinilor fără stăpân, era lipsită de previzibilitate determinată, inexistând o ordine de aplicare a soluțiilor de gestionare subiecților vizati.

În acest sens, precizăm că în conformitate cu Decizia Curții, legiuitorul era obligat „sa stabileasca o ordine de prioritate cu privire la aceste solutii (n.n. de gestionare a cainilor fara stapan) iar solutia eutanasierii cainilor fara stapan sa poata fi aplicata doar in ultima instanta, respectiv numai atunci cand toate celelalte solutii au fost aplicate in mod corespunzator dar nu si-au atins scopul de a limita sau eradica acest fenomen (pag 9 din Decizia CC nr. 1/2012)”.

În același sens Curtea a mai statuat ca:

- „Ordinea soluțiilor preconizate, în mod esențial, ar trebui să consacre soluția eutanasierii numai în ultima instanță” (pag. 10 din Decizia CC nr. 1/2012)
- „prin folosirea unei tehnici legislative inadecvate legiuitorul a adus atingere în final demnității umane valoare supremă prevăzută de art. 1, alin. (3) din Constituție. Demnitatea umană, sub aspect constituțional, presupune două dimensiuni inerente respectiv relațiile dintre oameni (...) precum și relația omului cu mediul inconjurator, inclusiv cu lumea animală, ceea ce implică, în privința animalelor, responsabilitatea morală a omului de a îngriji aceste

- fiinte într-un mod de natura a ilustra nivelul de civilizație atins" (pag. 10 din Decizia nr. 1/2012)
- Soluțiile de eliminare a cainilor trebuie sa fie individuale si nu colective' (p.11 din Motivarea la Decizia CC nr. 1/2012)
- Legiuitorul trebuie sa stabileasca conditi, modalitati si criterii clare si obiective de aplicare (n.n. a solutiilor de gestionare a problemei cainilor fara stapan) (pag. 9 din Decizia CC nr. 1/2012)"

Deși Curtea nu a declarat metoda eutanasierii colective ca fiind în mod direct neconstituțională, Curtea a indicat în mod expres faptul că, raportat la eutanasia colectivă pentru care a optat cu prioritate legiuitorul român, se impun a fi legiferate și implementate în mod primordial alte metode de gestionare a câinilor fără stăpân.

Această precizare expresă a Curții nu a reprezentat o ingerință în atribuțiile legiuitorului român, așa cum greșit a fost interpretată de opiniile minoritare, ci a avut rolul de a garanta drepturile constituționale ale cetățenilor români (spre exemplu dreptul la demnitate; la o viață și mediu sănătos).

~~Raportat la legea criticată, Curtea a stabilit că legiuitorul trebuie să legifereze calitativ și previzibil, aplicarea eutanasierii câinilor fără stăpân fiind permisă sub aspect constituțional exclusiv ca ultim resort, respectiv numai atunci când toate celelalte soluții au fost aplicate corespunzător de către autoritățile locale însă nu și-au atins scopul de a limita sau de a eradica fenomenul câinilor fără stăpân.~~

Or față de momentul adoptării Deciziei Curții Constituționale nr. 1/11.01.2012, Parlamentul român nu a efectuat niciun demers legislativ pentru rezolvarea fenomenului câinilor fără stăpân, cu atât mai puțin unul în acord cu Decizia Curții Constituționale invocate.

Se poate astfel cu ușurință observa că, departe de a fi propusa ca soluție „ultima” de gestionare a cainilor fara stapan (dupa aplicarea corespunzatoare a tuturor celorlalte solutii), eutanasierea în masa este promovata în legea criticată ca singura soluție de gestionare, orice alte soluții fiind excluse.

Astfel, pe de o parte legiuitorul se debaraseaza în mod brutal si radical de „responsabilitatea de a ingriji animalele într-un mod adecvat nivelului de civilizație atins” preferand sa le exterminare prin uciderea în masa si, pe de alta parte, incalca recomandarea Curtii (pag. 11 din motivarea Deciziei nr. 1/2012) conform careia solutiile de eliminare ale animalelor trebuie sa fie individuale si nu colective.

Prin urmare, în contextul precedentului Curții Constituționale reprezentat de Decizia nr. 1/11.01.2013, este cel puțin cinic să se susțină, prin raportul prezentat de legiuitor, că suntem în prezența unei armonizări a Legii de gestionare cu Decizia în cauză.

Ma mult, uciderea în masă a câinilor fără stăpân nu reprezintă nicio dovadă a garanției demnității umane, raportat la niciuna din dimensiunile menționate de Curtea Constituțională, dimpotrivă, este o metodă certă pentru a o prejudicia în mod iremediabil. Precizăm în acest sens că întregul context social în care a fost adoptată

această lege nu face decât să scindeze societatea civilă românească, între susținătorii unor metode civilizate și moderne de gestionare a câinilor fără stăpân și susținătorii uciderii în masă.

Dovadă a acestei susțineri este faptul că au fost raportate și prezentate inclusiv mediatic o serie de atrocități împotriva câinilor fără stăpân: fie adăposturile publice au fost golite în câteva ore; fie cetățeni de rând au ucis chiar ei, prin metode proprii și cât se poate de barbare și primitive, câinii fără stăpân din comunitatea lor.

Aceste episoade de o violență extremă fizică și psihică nu ar fi fost posibile în absența deciziei Parlamentului din 10 septembrie 2013, prin care uciderea colectivă a fost încă o dată legiferată cu prioritate.

În același timp, este încălcată flagrant și recomandarea Curții privind „obiectivitatea” criteriilor de aplicare a soluțiilor de gestionare. Se impune cu forța evidenței faptul că aplicarea în mod corespunzător și obiectiv a unor soluții de gestionare a câinilor, conform aprecierilor Curții, implică o specializare, un set de „competențe tehnice”, precum și promovarea unor proceduri a caror eficiență a fost stabilită în mod cert prin studii ori cercetări de specialitate.

„Aplicarea corespunzătoare și obiectivă” impune totodată să se țină seama de recomandările forurilor care au efectuat studii în acest domeniu (la fel cum, în orice domeniu tehnic se apelează la specialiști, la studii, la metode brevetate și nu se procedează empiric, „după ureche”). Ori, legiuitorul a eliminat din lege singura metodă fundamentată științific de reducere a populației canine fără stăpân, anume metoda sterilizării și returnării câinilor **NEAGRESIVI** (cunoscută de specialiști sub numele de „catch and return”).

Este de notorietate faptul că în acest domeniu nu există decât un singur studiu și anume cel efectuat de **Organizația Mondială a Sănătății între 1981-1988 (Ghid pentru controlul rabiei canine, OMS, Geneva, VPH-83.43 Rev., 1987 și Ghid pentru management populație canină, OMS, Geneva, 90_166, 1990)** iar acest studiu concluzionează în mod indubitabil că numai controlul reproducerii câinilor fără stăpân prin sterilizare și reteritorializare are efecte semnificative pe termen mediu și lung în ceea ce privește scăderea numărului acestor animale.

Pe de altă parte, metodele de gestionare ale câinilor prin eutanasiere sau incarcare permanentă în adăposturi nu au la bază niciun studiu, deși aplicarea lor are un impact economic și social esențial, mai ales pe termen mediu și lung.

Din contra, aceste metode sunt dezavuate de **Organizația Mondială a Sănătății care a concluzionat că unica soluție pentru controlul populației canine este sterilizarea și nu „programele de eutanasiere care sunt atât ineficiente cât și costisitoare”.**

Având în vedere contextul social în care a fost adoptată legea criticată, vă supunem atenției că această unică metodă acceptată și recomandată de însăși Organizația Mondială a Sănătății precum și de însuși Parlamentul European, nu implică decât

reteritorializarea exemplarelor canine blânde și tolerate de comunitate, câinii agresivi neîndeplinind condițiile de returnare urmând a fi cazați în adăposturi. Pe cale de consecință, comunitatea nu este în niciun fel pusă în pericol de această metodă recomandată de experții din domeniu.

Totodata, Curtea a statuat fara echivoc faptul ca legiuitorul este obligat să ia masuri ferme pentru evitarea aplicarii solutiei eutanasierii, reținând că stabilirea condițiilor normative concrete pentru ținerea sub control a fenomenului câinilor fără stăpân reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului care "este obligat, ca și cerință constituțională, să implice și să responsabilizeze autoritățile publice locale, inclusiv prin sancțiuni de natură contravențională sau penală, pentru a se evita recurgerea la măsura eutanasierii" (pag. 9 din Decizia CC nr. 1/2012).

În mod evident, prin neadoptarea niciunei măsuri de gestionare a câinilor fără stăpân pentru mai bine de un an și jumătate de zile, legiuitorul român nu s-a conformat în niciun fel imperativelor constituționale indicate în Decizia la care ne referim. Iar când a legiferat din nou în acest domeniu din cauza unui context social deosebit, legiuitorul nu a respectat nici cerința constituțională în sensul sancționării contravenționale sau penale a autorităților publice locale, cu scopul de a se evita recurgerea măsurii eutanasierii. Din contra, autorităților locale le-a fost impusă în mod imperativ recurgerea la eutanasiere, fapt aflat într-o contradicție mai mult decât flagrantă cu Decizia Curții nr. 1/11.01.2012.

Se poate astfel cu ușurință observa că legea criticată a fost adoptată pentru a doua oară de legiuitor cu sfidarea completă a drepturilor constituționale precum și a Deciziei Curții Constituționale nr.1/11.01.2012, pe care legiuitorul este obligat să o respecte într-total.

În mod constituțional, legal și firesc, în urma adoptării Deciziei nr. 1/11.01.2012, se impunea ca Parlamentul să modifice legea în cauză prin reglementarea unor soluții fezabile și rezonabile de gestionare a câinilor fără stăpân, soluții printre care eutanasia colectivă să fie circumscrisă aplicării exclusive la momentul la care toate celelalte soluții de gestionare ar fi eșuat.

Dimpotrivă însă, așa cum este concepută legea, eutanasia colectivă reprezintă de fapt soluția principală urmărindu-se uciderea în masă a câinilor maidanezi. Conform unui principiu de drept esențial, este interzisă invocarea propriei culpe cu scopul recunoașterii unui drept. Ori în cauză vinovăția organelor administrative responsabile cu gestionarea câinilor fără stăpân nu poate fi acoperită prin recunoașterea dreptului omului ca ființă superioară de a ucide. Uciderea în masă nu reprezintă decât alternativa cea mai brutală prin care omul recunoaște implicit neputința rezolvării civilizate și eficiente a fenomenului câinilor fără stăpân.

Ori o astfel de concluzie, înafară de faptul că nu are niciun temei, este și prematură, de vreme ce în România nu s-au aplicat niciodată alte măsuri în mod concertat și susținut, înafara uciderii colective (practicată până în anul 2008, prin adoptarea Legii nr. 9/2008 pentru modificarea Legii nr. 205/2004).

Totodata, textul de lege criticat („Art. 7. (2) Căinii nerevendicați sau neadotați vor fi eutanasiați, în baza unei decizii emise de către o persoană împuternicită în acest sens de către primar, în termenul stabilit prin această decizie. Termenul va fi stabilit avându-se în vedere capacitățile de cazare și disponibilitățile bugetare. Acest termen poate fi modificat motivat”) încalca Decizia nr. 1/11.01.2012 a Curții prin neîndeplinirea condițiilor de previzibilitate impuse de art. 1, alin. (5) din Constituție, formularea fiind confuza iar legiuitorul nestabilind condiții, modalități și criterii clare și obiective de aplicare.

Astfel, **„termenul”** în care cainii vor fi eutanasiați nu este stabilit clar ci într-o manieră echivocă și generatoare de insecuritate juridică întrucât, pe de o parte, art. I, pct. 5 (de modificare a art. 4, alin. (1) din Legea de gestionare) din legea contestată prevede **„ținerea cainilor în adăposturi pe o perioadă de 14 zile lucrătoare”** iar pe de altă parte, art. I, pct. 8 (de modificare a art. 7, alin. 2 din Legea de gestionare) prevede că **„animalele vor fi eutanasiate într-un termen care poate fi modificat motivat”**.

Din textul legii nu se desprinde însă în mod necesar că modificarea termenului în care poate fi eutanasiat un câine se poate face doar prin prelungirea perioadei de 14 zile lucrătoare în care este ținut în adăpost ci se poate înțelege și că termenul poate fi modificat prin scurtarea perioadei de 14 zile, fapt care subminează în mod grav previzibilitatea normei, inducând insecuritate juridică.

Mai mult, nu există niciun criteriu clar și obiectiv pe baza căruia să se motiveze **„modificarea termenului de eutanasiere a cainelui”**, respectiv invocarea **„capacității adăpostului și a resurselor bugetare”**, nefiind în niciun fel precizat în ce fel aceste elemente ar putea influența respectiva **„modificare”**. Ca atare, articolul criticat nu îndeplinește exigenta de predictibilitate.

Din cauza acestor formulări neclare, confuze și în mod evident **PRECARE**, se poate ajunge la situația în care **„termenul de eutanasiere al animalului”** să fie mai scurt decât termenul de 14 zile sau chiar eutanasierea să se facă pe loc pe motiv că **„NU este loc în adăpost (sau chiar că nu există adăposturi) ori că NU există resurse bugetare”**.

Precizăm și faptul că prevederile art. I, pct. 8 din legea contestată (de modificare a „Art. 7, alin. (5) Cheltuielile necesare aducerii la îndeplinire a procedurilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se suportă din bugetul local și/sau din alte surse”) încalca exigenta de claritate și predictibilitate a legii întrucât legiuitorul NU indică în mod clar nici care sunt **„procedurile”** la care se referă, nici care sunt acele **„alte surse”** care ar putea acoperi financiar respectivele **„proceduri”**, nici la ce instituții publice trebuie să ajungă acele surse și nici modalitatea în care fondurile provenind **„din alte surse”** vor intra în posesia respectivelor instituții.

Având în vedere faptul că procedurile prevăzute de lege se referă și la identificarea, înregistrarea ori sterilizarea cainilor cu stăpan, acțiuni care se efectuează de către detinatori, de către Colegiul Medicilor, de către ANSVSA etc. dar și la proceduri efectuate de către serviciile publice de gestionare a cainilor fără stăpan, este de

domeniul evidentei ca legiuitorul trebuie sa dispuna in mod clar și fără echivoc care din proceduri se acopera din venituri publice si care din alte surse; care sunt "sursele"; cum ajung fondurile din "alte surse" în posesia institutiilor publice in cazul in care sunt utilizate la activitati efectuate de institutiile publice si, invers, cum ajung fondurile publice sa fie utilizate in beneficiul deținătorilor de caini (pentru sterilizare, microcipare, inregistrare) in cazul in care utilizarea acestor resurse nu se face prin intermediul unor institutii publice. In lipsa acestor clarificari, se poate ajunge la aparitia unor situatii absurde, ca de exemplu situatia in care o primarie nu aloca fonduri de la bugetul local pentru gestionarea cainilor fara stapan, asteptand o aparitie miraculoasa a unor fonduri "din alte surse". Sau, se poate ajunge la situatia inversa in care o primarie aloca fonduri bugetare doar pentru sterilizarea cainilor societății civile si nu aloca deloc fonduri publice pentru procedurile privind gestionarea a cainilor fara stapan.

Nu în ultimul rând, vă supunem atenției și faptul că prima teză a art. I, pct. 8 din legea contestată („Art. 7. - (1) În termenul prevăzut la art. 4 alin. (1), câinii capturați și înregistrați în evidențele adăposturilor pot fi revendicați sau adoptați după cum urmează: a) în primele 7 zile lucrătoare de la data înregistrării în evidențele adăposturilor, câinii pot fi revendicați de către proprietari; b) după expirarea termenului prevăzut la lit. a) și până la expirarea termenului de 14 zile lucrătoare, câinii pot fi revendicați sau adoptați de persoane fizice sau juridice din țara sau din străinătate, în condițiile legii”) încalca imperativul de previzibilitate al legii.

Din textul de lege mai sus mentionat se observa ca legiuitorul a stabilit ca dupa expirarea primelor 7 zile lucratoare de stationare in adapost, cainii pot fi si revendicati si adoptati. Textul de lege nu stabileste insa o ordine, respectiv o ierarhizarea a respectivelor operatiuni, tinand seama de faptul ca persoana care revendica animalul (detinatorul) are un ascendent asupra persoanei care adopta. Legea nu stabileste astfel cine are prioritate in situatia in care intra in concurs, prin solicitarea aceleiasi câine, o persoana care revendica si o persoana care adopta. Principiul securității juridice este astfel grav încălcat.

Apreciem și faptul că adoptarea legii vizate în forma criticată va conduce la încălcarea dreptului fundamental al cetățenilor români de a nu fi vătămați de o autoritate publică într-un interes legitim, așa cum este prevăzut de art. 52 din Constituție. În acest sens, precizăm că adoptarea legii în forma criticată reprezintă tocmai temeiul lezării demnității umane, demers ce va fi în mod cert dublat de acte administrative ale autorităților locale (de vreme ce chiar legea criticată impune adoptarea de astfel de acte administrative cu scopul aplicării sale: de exemplu eutanasierea câinilor în baza unei decizii al unui împuternicit al primarului).

Vă supunem atenției și faptul că soluția de eutanasiere în masă a câinilor fără stăpân nu poate fi considerată ca o reglementare specială prin raportare la legea de protecție a animalelor, rezultată în urma modificării și completării Legii nr. 205/2004 prin Legea nr. 9/2008, în care se prevede expres la art. 7¹ că este interzisă eutanasierea câinilor și pisicilor și a altor animale, cu excepția animalelor cu boli incurabile, constatate de medicul veterinar, impunându-se pe cale de consecință ca orice metodă de gestionare a câinilor fără stăpân să respecte legea de protecție a animalelor.

Deși această lege de protecție nu este lege specială în raport cu legea criticată, aceasta are același rang de aplicabilitate, ținând cont de faptul că materiile reglementate de cele două legi în discuție sunt distincte.

Precizăm și faptul că, în plan național, între USL reprezentată de domnul Victor Ponta, în prezent prim-ministru al României, copreședinte Crin Antonescu, copreședinte Daniel Constantin și Federația pentru Protecția Animalelor și Mediului, reprezentată de domnul Marius Marinescu și alți membri de onoare, s-a încheiat un protocol de colaborare valabil până în 21.12.2020, pentru protejarea mediului și apărarea drepturilor animalelor din România. Încheierea acestui protocol a fost posibilă tocmai pentru că toate părțile implicate au recunoscut importanța protecției animalelor într-o țară ca România care a fost întotdeauna blamată pentru modalitatea sa de raportare la lumea animală și la mediul înconjurător.

În plan european, Parlamentul UE solicită prin Declarația 26/2011 adoptarea la nivelul statelor membre UE a unei strategii de gestionare a populației canine care să cuprindă: ~~(i) sterilizarea, identificarea, înregistrarea câinilor, (ii) promovarea responsabilității~~ deținătorilor față de animalul propriu și (iii) măsuri legislative împotriva cruzimii față de animale. Legiuitorul european indică astfel foarte clar care sunt metodele acceptabile pentru gestionarea câinilor fără stăpân, facilitând legiferarea de către statele membre UE cu respectarea cadrului recomandat de Parlamentul European.

Declarația Parlamentului UE nr. 26/2011, articolul 13 din Tratatul de la Lisabona, semnarea protocolului de protecție a animalelor între FPAM și USL, consfințesc recunoașterea atât pe plan european cât și pe plan național că mediul înconjurător și animalele se impun a fi protejate. Ori apărarea drepturilor animalelor și a dreptului cetățenilor români la un mediu sănătos și echilibrat ecologic (articolul 35 din Constituție) nu se poate realiza prin eutanasia colectivă a câinilor fără stăpân.

Reiterăm și faptul că eutanasierea câinilor fără stăpân până în anul 2008, ca metodă de gestionare a câinilor fără stăpân, este cea care a permis în România intensificarea numărului acestora (studiile din domeniu au arătat că încercarea de exterminare bruscă și brutală a unei specii conduce la sporirea reproducerii acesteia pentru supraviețuire).

Vă rugăm astfel să constatați că eradicarea câinilor fără stăpân prin uciderea colectivă nu numai că nu conduce la împiedicarea înmulțirii și proliferării lor, dar traumatizează societatea civilă, demers care nu este de natură a traduce drepturile fundamentale ale omului în România.

Nu în ultimul rând precizăm că legea fundamentală, Constituția României, prin art. 20 alin. 1, stabilește un principiu de incontestabilă actualitate și care într-o viziune modernă instituie prioritatea dreptului internațional asupra dreptului intern atunci când este vorba de drepturile fundamentale ale omului.

Așa cum arăta eminentul domn profesor de drept constituțional Ioan Muraru, „prima regulă ce rezultă din art. 20 alin. 1 din Constituție este interpretarea și aplicarea dispozițiilor privind drepturile și libertățile cetățenești în concordanță cu prevederile tratatelor internaționale la care România este parte”.

Reglementarea eutanasiei în masă a câinilor maidanezi, votată în Parlament pe 10.09.2013, este o reglementare internă, așa cum și legea fundamentală a țării, respectiv Constituția, este o lege internă, și, în ciuda faptului că verificarea constituționalității legii criticate nu se realizează în raport de actele internaționale, art. 20 alin. 1 din Constituție întemeiază raportarea legii criticate și la actele normative internaționale cu incidență în domeniu. În acest sens, acest articol prevede expres că „dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte”.

Sub acest aspect vă rugăm să aveți în vedere și Declarația Universală a Drepturilor Animalelor adoptată de Societatea Internațională pentru Drepturile Animalelor, prezentată în mod public la Paris în 1978, existând în mod cert o legătură intrinsecă între drepturile omului și drepturile animalelor, așa cum Onorata Curte Constituțională a reținut deja prin Decizia nr. 1/01.11.2012. În acest sens, drepturile omului sunt vădit încălcate dacă drepturile animalelor nu sunt respectate, omul fiind astfel obligat să trăiască într-un dezacord cu mediul înconjurător și lumea animală, situație de fapt care îi afectează grav demnitatea, integritatea psihică și fizică.

Față de motivele ante-prezentate, vă rugăm ca atare să nu girați cu autoritatea Dumneavoastră barbaria instituită prin decizia Parlamentului din 10.09.2013, care trimite România în rândul țărilor necivilizate unde se practică uciderea în masă a câinilor fără stăpân și să reconfirmați precedentul judiciar instituit de Onorata Curte Constituțională prin Decizia nr. 1/11.01.2012.

Aceasta cu atât mai mult cu cât vinovăția persistenței fenomenului câinilor fără stăpân în stradă aparține în principal autorităților publice care, pe de o parte nu au reglementat niciodată în România o metodă de gestionare eficientă serilizarea- situație care a permis acționarea individuală și haotică de către fiecare comunitate locală - iar, pe de altă parte, deși au alocat fonduri consistente cu destinația gestionării câinilor fără stăpân, aceste fonduri nu au fost cheltuite în mod corect și eficient. Pentru acest motiv în prezent la Parchetul General există înregistrate mai multe plângeri penale împotriva primarului general al municipiului București, domnul Sorin Oprescu, și a conducerii ASPA, aceasta fiind situația și în cazul altor autorități locale din țară care sunt cercetate penal. Precizăm și faptul că a fost sesizat și corpul de control al Primului Ministru al României cu situația ante-descrișă.

Cerere de interpretare a prevederilor legale criticate

Potrivit unei jurisprudențe constante, în anumite cazuri în care Curtea nu constată înfrângerea directă a prevederilor constituționale, Curtea se pronunță totuși

asupra unei (eventuale) interpretări contrare Constituției.

Cu referire la criticile de neconstituționalitate formulate la acest punct, solicităm Curții Constituționale să se pronunțe și cu privire la faptul că interpretarea art. 7 alin. 2 din Legea de gestionare, în sensul aplicării eutanasiei câinilor fără stăpân care nu sunt bolnavi sau agresivi, fără a se dispune alte măsuri eficiente (sterilizare etc.) și/sau aplicând criteriile administrative arbitrare (capacitatea adăposturilor, fondurile disponibile) este o măsură neproportională și contrară prevederilor Constituției.

4. Încălcarea 1 alin. 3, art. 15 alin. 1 și art. 22 Constituție

Eutanasia câinilor fără stăpân, așa cum este reglementată de Legea de gestionare prin prevederile menționate, este o măsură care contravine demnității și liberei dezvoltări a personalității umane, valori, principii și libertăți publice garantate de Constituție. Eutanasia este o măsură violentă, traumatizantă, care împiedică libera dezvoltare a personalității umane.

~~Eutanasia câinilor fără stăpân dispusă în alte condiții decât cele excepționale contravine demnității umane, ca valoare constituțională supremă, afirmată de Curtea Constituțională în numeroase rânduri (Decizia nr. 62 din 8 ianuarie 2007 a Curții Constituționale) și dreptului persoanelor la integritate fizică și psihică. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 se subliniază importanța demnității, și faptul că legea nu oferă protecția necesară prevăzută la un nivel minim de legislația privind drepturile animalelor, ci se recurge la soluția extremă a eutanasierii, fiind necesară din nou intervenția Curții Constituționale pentru a statua asupra soluției eutanasiei, reglementarea fiind mult drastică decât cele precedente.~~

Nu este de neglijat nici impactul negativ asupra imaginii României, comunitatea internațională sesizând faptul că reglementarea contravine Convenției europene pentru protecția animalelor de companie și nu constituie un model de bune practici.

III. Art. I pct. 6 din legea contestată (prin care s-a modificat art. 5 alin. (1) din Legea de gestionare) coroborat cu art. I, pct. 2 din legea contestată (prin care s-a introdus art. 1.1. în Legea de gestionare), coroborat cu art. I, pct. 5 din legea contestată (de modificare a art. 4, alin. (4) din Legea de gestionare) și coroborat cu art. I, pct. 8 din legea contestată (prin care s-a modificat art. 7, alin. (4) din Legea de gestionare) încalcă art. 1, art. 16, art. 44, art. 53 și art. 136 din Constituția României, precum și principiul securității juridice

Conform:

▪ „Art. 5 alin. (1) „Animalele bolnave incurabil, declarate ca atare, în urma unui examen medical, efectuat de medicul veterinar, examen la care pot asista reprezentanți din partea organizațiilor neguvernamentale pentru protecția animalelor, în baza fisei de observație, vor putea fi eutanasiate de îndată”, raportat la

▪ Art. I, pct. 2, „Dupa art. 1 se introduce un nou articol: art. 1.¹ (definiția “câinilor fără stăpân”)

„În sensul prezentei ordonanțe de urgență, expresia **câine fără stăpân** are următoarea semnificație: orice câine crescut, adăpostit, ținut pe domeniul public, în locuri publice sau în spațiile adiacente acestora, în afara proprietății stăpânului sau deținătorului acestuia, necontrolat, nesupravegheat, liber, abandonat, inclusiv cei identificați prin microcipare sau alt mijloc alternativ de identificare, stabilit de către Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor”) coroborat cu

▪ Art. I, pct. 5-art. 4, alin. (4) se modifica si va avea urmatorul continut “Serviciile speciale pentru gestionarea câinilor fără stăpân au obligația ca, de îndată ce a fost identificat proprietarul, acesta să fie notificat, în termenul prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. a) sau după caz până la expirarea termenului prevăzut la art. 7 alin. (1) lit. b)” raportat la

▪ Art. I, pct. 8: art. 7 se modifica si va avea urmatorul continut - „Art. 7, alin - ((1) În termenul prevăzut la art. 4 alin. (1), câinii capturați și înregistrați în evidențele adăposturilor pot fi revendicați sau adoptați după cum urmează:

a) în primele 7 zile lucrătoare de la data înregistrării în evidențele adăposturilor, câinii pot fi revendicați de către proprietari;

b) după expirarea termenului prevăzut la lit. a) și până la expirarea termenului de 14 zile lucrătoare, câinii pot fi revendicați sau adoptați de către persoane fizice sau juridice, din țară sau din străinătate, în condițiile legii;

rezultă că acei “câini fără stăpân declarați bolnavi incurabili”, în urma unui examen medical efectuat de medicul veterinar, în baza „fisei de observație” chiar dacă sunt identificați (le este identificat deținătorul) vor putea fi eutanasiați de îndată, în ciuda faptului ca termenul de notificare a eventualilor detinatori este mult mai flexibil (7 zile sau 14 zile de la capturarea cainelui) si in ciuda faptului ca pana la operatiunea de eutanasiere, cainele bolnav poate fi revendicat sau adoptat.

Este evident ca utilizand o tehnica legislativa extrem de precara, legiuitorul a subminat grav accesibilitatea si predictibilitatea legii generand insecuritate juridica in forma cea mai radicala a conceptului.

In primul rand se creeaza situatia absurda in care un caine poate fi ucis imediat ce e adus in adapost iar detinatorul poate fi notificat cu privire la gasirea cainelui abia dupa 7 sau chiar 14 zile desi acest detinator are tot dreptul sa-si revendice cainele.

In al doilea rand, notiunea de boala incurabila este interpretabila, unele boli fiind apreciate de unii medici ca fiind incurabile iar de catre alti medici ca fiind cat se poate de curabile. Cel mai elocvent argument este faptul ca „lista bolilor incurabile la caine” aprobata prin Hotararea nr. 24/03.12.2011 a Colegiului Medicilor Veterinari din Romania contine mai multe boli curabile ca de exemplu „babesioza, borelioza, tuberculoza, boli tumorale maligne, accidente vasculare cerebrale etc”. Se decide astfel perspectiva aberanta a uciderei de catre serviciile publice a unui numar excesiv de caini (cu proprietari) care in fapt nu sufera de boli incurabile in conditiile in care proprietarii cainilor au tot dreptul sa trateze acei caini sau sa-i eutanaseze atunci cand considera necesar/oportun pentru bunăstarea animalului și calitatea vieții sale, la cabinetele veterinare de libera practica pe care le aleg si unde eutanasierea animalului se poate face in mod evident in conditii mai bune decat intr-un adapost de caini fara stapan.

În al treilea rând, se deschide perspectiva unor erori medicale în lanț, întrucât legea stabilește ca examenul medical al animalului se face în baza fișei de observație, în condițiile în care multe boli din „lista bolilor incurabile la câine” stabilite de Colegiul Medicilor Veterinari din România nu se pot diagnostica decât prin examene paraclinice („babesioza, borelioza, tuberculoza, boli tumorale maligne, dirofilarioza etc.).

Pe de altă parte, este indubitabil faptul că dreptul de proprietate al detinatorului unui câine așa zis „bolnav incurabil” este superior și prevalează în fața unui principiu etic vag și nereglementat ca acela al obligației morale de a ucide un animal bolnav incurabil, mai ales în situația în care o serie de astfel de boli nu provoacă suferințe sau în situația în care animalele respective pot să fie sub tratament la momentul în care sunt capturate. Astfel se încalcă în mod grav dreptul de proprietate ale detinatorilor de câini bolnavi, care sunt discriminați în raport cu detinatorii celorlalți câini și cu adoptatorii care doresc să adopte câini bolnavi.

În consecință, art. I, pct. 6 din legea contestată (prin care s-a modificat art. 5 alin. (1) din legea de gestionare):

- Suprimă în mod arbitrar raportul de proprietate care există între proprietarii de câini „bolnavi incurabili” și câinii aflați în deținerea/proprietatea acestora, dobândiți licit (raportul de proprietate nu poate fi anulat ca urmare a simplei prezențe a obiectului proprietății în afara locuinței/proprietății și supravegherii proprietarului).
 - Permite distrugerea unor bunuri înainte de a se stabili dacă bunurile respective sunt abandonate sau pierdute, înainte de a se stabili intenția/vinovăția proprietarului și fără a da posibilitatea proprietarului de a le recupera și de a contesta această măsură în justiție. Depositedarea definitivă a unei persoane de un bun aflat în proprietate și distrugerea acelui bun trebuie să se facă în mod obligatoriu prin confiscare sau altă metodă față de care poate fi formulată o apărare și doar ca măsură de sancționare. De asemenea în cazul în care nu e vorba de confiscare, trebuie să se prevadă în mod clar posibilitatea proprietarului de a-și recupera bunul. Esențial este faptul că prin maniera precară în care a fost concepută, legea nu exceptează de la măsura eutanasierii, câinii ai căror deținători/proprietari au fost identificați, întrucât, notificarea respectivă are un termen limită mult mai larg decât termenul care este permis pentru eutanasierea câinelui.
 - Discriminează proprietarii de câini „bolnavi incurabili” în raport cu proprietarii celorlalți câini, pentru că cei din urmă NU au la dispoziție un timp de revendicare, în timp ce pentru ceilalți proprietari timpul de revendicare este de 14 zile.
 - Discriminează persoanele care vor să adopte câini „bolnavi incurabili” în raport cu persoanele care doresc să adopte altfel de câini în condițiile în care, deținerea câinilor „bolnavi grav, incurabili, irecuperabili” nu este interzisă sau limitată de nicio lege în vigoare.
 - Nu este corelat cu prevederile art. 7.1 din Legea nr. 205/2004 care instituie o reglementare referitoare la câinii identificați/cu deținător bolnavi. Astfel, câinii bolnavi identificați sunt „câini cu deținător” și intra și sub incidența Legii 205/2004 de protecție iar legea respectivă nu impune eutanasierea acestora ci doar o permite, decizia omorării aparținând în exclusivitate deținătorului.
- Față de cele de mai sus, legea contestată încalcă:

- dreptul de proprietate și inviolabilitatea proprietății private, (consfințite prin art. 44, 136 și prin art. 20 din Constituție raportat la art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, conform căruia "nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa");
- dreptul persoanelor de a se adresa justiției (consfințit prin art. 21 din Constituție);
- principiului limitării restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, conform art. 53 din Constituție;
- egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări (consfințit prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului conform căreia "toate ființele umane se nasc libere și egale ... în drepturi");
- principiul securității juridice (care decurge din principiul legalității statuat de art. 1, alin. (5) din Constituția României) în sensul că, prin încălcarea normelor de tehnică legislativă, s-au instituit reglementări excesive și/sau care depășesc materia/cadrul legii, afectându-i grav calitatea sub aspectul accesibilității și previzibilității.

IV. Art. I, pct. 5 din Legea contestată (prin care s-a modificat Art. 4 alin. (4) din Legea de gestionare) încalcă art. 44, art. 136 și art. 20 din Constituție raportat la art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 53 din Constituție, precum și principiul securității juridice

În mod evident textul de lege mai sus menționat („Serviciile speciale de gestionare a câinilor fără stăpân, au obligația ca, de îndată ce a fost identificat proprietarul, acesta să fie notificat, în termenul prevăzut la art. 7, alin. (1) lit. a) sau după caz până la expirarea termenului prevăzut la art. 7, alin. (1) lit. b)”) instituie o reglementare ambiguă în sensul că termenul de notificare al proprietarului cainelui (de către serviciile publice de gestionare a cainilor fără stăpân) nu este stabilit în mod clar, respectivele servicii publice fiind lăsate să aleagă în mod aleator între termenul de 7 zile și cel de 14 zile.

În mod firesc, detinatorul trebuie notificat în cel mai scurt termen (cel de 7 zile) mai ales că după o perioadă de 7 zile, cainii pot fi oferiți spre adopție. Astfel se creează o situație de insecuritate juridică în sensul că detinatorul cainelui poate să fie notificat într-un termen mai lung de 7 zile, iar între timp cainele să fie deja oferit spre adopție.

Ca urmare se încalcă:

- dreptul de proprietate și inviolabilitatea proprietății private, (consfințite prin art. 44, 136 și prin art. 20 din Constituție raportat la art. 17 alin. 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, conform căruia "nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa");
- principiului limitării restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, conform art. 53 din Constituție;
- principiul securității juridice (care decurge din principiul legalității statuat de art. 1, alin. (5) din Constituția României) în sensul că, prin încălcarea normelor de tehnică legislativă, s-au instituit reglementări excesive și/sau care depășesc materia/cadrul legii, afectându-i grav calitatea sub aspectul accesibilității și previzibilității).

V. Art. I, pct. 9 din legea contestată (prin care s-a modificat art. 8 din Legea de gestionare) raportat la prevederile art. I, pct. 21 (de modificare a anexei nr. 4 din Legea de gestionare) și art. I, pct. 22 (de modificare a Anexei nr. 5 a Legii de

gestionare) încalcă art. 1, alin. (3), art. 16, art. 26, art. 44 și art. 53 din Constituția României, precum și principiul securității juridice

Art. 8 alin. 3 lit. a-d din Legea de gestionare stabilește condițiile pentru adopția câinilor fără stăpân: " (3) Adopția câinilor din adăposturi se face cu respectarea cumulativă a următoarelor condiții: a) prezentarea de către adoptator a dovezii spațiului din care să rezulte condițiile corespunzătoare de creștere și adăpostire a câinilor; b) prezentarea de către adoptator a dovezii resurselor materiale pentru creșterea și întreținerea câinilor; c) prezentarea de către adoptator a acordului asociațiilor de proprietari sau, după caz, a vecinilor, în cazul adopției a mai mult de doi câini."

Legea de gestionare impune limitări injuste ale dreptului de proprietate privată. Legea descurajează adopțiile și creează condiții injuste pentru adopția câinilor fără stăpân. Apreciem că legiuitorul a depășit limitele unei reglementări rezonabile în ceea ce privește condițiile (cumulativ) impuse pentru adopție: dovada spațiului, dovada veniturilor și acordul Asociației și vecinilor privind numărul de câini dintr-o proprietate privată (în condițiile în care nu se schimbă destinația spațiului), finalitatea fiind o îngrădire nejustificată, neproportională, care înseamnă lipsirea titularului său de un drept absolut și garantat.

Este adevărat că proprietăți private i se pot impune limite, însă condițiile impuse de lege nu se justifică din rațiuni de intervenție pentru apărarea interesului public (existau, de exemplu, alte pârghii de intervenție, din partea autorităților sanitare-veterinare în cazul în care numărul de câini dintr-o proprietate este prea mare, etc.)

Condițiile injuste pentru adopția câinilor fără stăpân constituie totodată o restrângere neproportională a unui drept și o atingere a vieții private, căreia i se circumscrie acest comportament (creșterea animalelor într-un spațiu privat).

Nu poate fi limitat dreptul de a crește un număr de câini într-un spațiu privat și preferințele cetățenilor de a crește un număr mai mare de doi câini.

Prevederile art. 8 alin. 3 literele a, b și c din legea contestată, coroborate cu prevederile anexei nr. 4 și anexei nr. 5, modificate, NU corespund imperativelor de accesibilitate și previzibilitate ale legii.

Astfel, legiuitorul nu stabilește în niciun fel dimensiunile „spațiului din care să rezulte condițiile de creștere și adăpostire” ale cainilor adoptati și nici ce ar trebui să se înțeleaga prin „resursele materiale pentru creșterea și întreținerea câinilor” ci lasa stabilirea efectivă a acestor elemente la aprecierea serviciilor publice de gestionare a cainilor fara stapan care sunt libere sa procedeze in mod subiectiv si discriminatoriu.

Nu incapa niciun fel de indoiala ca in momentul in care a hotarat sa conditioneze adoptia cainilor de niste criterii cuantificabile, legiuitorul era obligat de normele de tehnica legislativa sa stabileasca in mod riguros conditiile adoptiei astfel incat atat adoptatorii cat si serviciile publice sa poata anticipa cu claritate finalitatea deciziilor lor. In acest sens, legiuitorul trebuia de pilda, sa stabileasca un spatiu minim, exprimat in metri patrati pentru un caine adoptat sau un venit minim din care se poate intretine un caine.

În același timp, având în vedere ca potrivit art. I, pct. 8 din legea contestată "câinii pot fi revendicați sau adoptați de persoane fizice sau juridice din țara sau strainatate, în condițiile legii" este evident ca limitările/condiționările adopției în ceea ce privește „acordul vecinilor” împreună cu obligațiile prevăzute la pct. 3, 5 și 6 din formularul de adopție/revendicare trebuiau eliminate în cazul persoanelor fizice sau juridice din strainatate, în special când animalul urmează să fie adăpostit în strainatate. Pentru strainii care adoptă, aceste condiționări sunt absurde și excesive ele subminând atât exigenta de accesibilitate și predictibilitate a legii cât și Decizia Curții nr. 1/11.01.2012 prin care se statuează ca legiuitorul „trebuie să stabilească condiții, modalități și criterii clare de aplicare”. Astfel, este indubitabil faptul ca un cetățean strain care ar vrea să adopte un câine din România fără să-și fi propus un astfel de demers la plecarea din țara natală nu ar putea să procedeze în acest sens (pentru n-ar deține nici acordul vecinilor și nici dovezi ale spațiului ori ale veniturilor), după cum nu-și va putea lua nici angajamentul absurd de a lăsa serviciul public de gestionare a câinilor fără stăpân din România să-l monitorizeze câinele (de altfel nici serviciul respectiv n-ar avea nici posibilitatea materială și nici abilitarea legală de a monitoriza animale aflate pe teritoriul altor țări).

În același timp, punctele 3, 4 și 6 din Anexele nr. 4 și nr. 5 reprezintă:

- **Discriminare a adoptatorilor de câini în raport cu ceilalți deținători printr-o suprareglementare a obligațiilor ce decurg din adopție, pentru că ceilalți deținători nu au obligația de a anunța pierderea/furtul sau decesul animalului la serviciul public de gestionare a câinilor fără stăpân.** Astfel, anunțul pierderii/furtului câinelui se poate face la poliție, anunțul decesului se face la medicul veterinar pentru ca după adopție animalul figurează în registrul câinilor cu stăpân (gestionat de Colegiul Medicilor Veterinari) și nu în cel al câinilor fără stăpân iar medicul anulează carnetul de sănătate și consemnează informația în registrul câinilor cu stăpân, iar înstrăinarea se operează de asemenea în carnetul de sănătate și în Registrul câinilor cu stăpân.
- **Reglementare excesivă și discriminatorie (fata de adoptatori) care depășește materia Legii de gestionare (referindu-se la monitorizarea de către serviciile de gestionare a câinilor fără stăpân, a câinilor adoptați), având în vedere faptul că, după adopție, câinele nu mai este câine fără stăpân și intră sub incidența Legii de protecție dar și faptul ca monitorizarea câinelui cu proprietar/deținător/adoptator este deja reglementată de art. 26 din Legea 205/2004 de protecție a animalelor, urmând ca ea să se efectueze de către poliție/ANSVSA în colaborare cu organizațiile de protecție a animalelor.**
- **Suprareglementare excesivă (prin solicitarea datelor despre adresa unde va fi adăpostit/crescut câinele) având în vedere faptul ca animalul este oricum identificat, înregistrat iar datele proprietarului sunt trecute după adopție, în Registrul câinilor cu stăpân, gestionat de Colegiul Medicilor Veterinari.**
- **Reglementare abuzivă și discriminatorie (comunicarea telefonică a oricărei schimbări de locație a câinelui pentru o perioadă mai îndelungată de 15 zile, către serviciul public de gestionare a câinilor fără stăpân unde s-a făcut adopția) ce reprezintă o imixtiune în viața privată dar și o suprareglementare având în vedere faptul ca datele proprietarului animalului figurează oricum în Registrul câinilor cu stăpân, administrat de Colegiul Medicilor Veterinari.**
- **Supra-reglementare abuzivă. Declararea numărului de câini deținut deja de adoptator, la serviciul public de gestionare a câinilor fără stăpân este o supra-reglementare abuzivă dat fiind faptul că acei câini trebuie înregistrați și în baza de date a câinilor cu deținător/stăpân, gestionată de Colegiul Medicilor Veterinari.**

Față de argumentele prezentate se încalcă:

- **principiul securității juridice** în sensul ca, prin încălcarea normelor de tehnica legislativa, s-a instituit dubla reglementare sau o reglementare ce depășește cadrul/materia legii, afectându-i grav calitatea sub aspectul accesibilității și previzibilității;
- **egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări** (consfințit prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului);
- **dreptul la protecția vieții private** (art. 20 din Constituția României raportată la art. 12 din Declarația Universală a drepturilor Animalelor);
- **dreptul de proprietate și inviolabilitatea proprietății private**, (consfințite prin art. 44, 136 și prin art. 20 din Constituție raportat la art. 17 alin. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului).

VI. Neconstituționalitatea prevederilor art. 11 alin. 1 din Legea de modificare și completare a O.U.G. 155/22.11.2001

Încălcarea art. 53 din Constituție

Organizațiile neguvernamentale de protecție a animalelor au, printre altele, rolul de "câine de pază", care asigură păstrarea transparenței depline și legalității practicilor de la nivelul serviciilor publice care gestionează câinii fără stăpân. Este de notorietate că există cu adevărat necesitatea acestei participări, care este de domeniul evidenței, însă se pune întrebarea care sunt rațiunile pentru care organizațiile neguvernamentale de protecție a animalelor au fost excluse de la participarea la eutanasia câinilor fără stăpân? Cine are de pierdut dacă se vor verifica riguros îndeplinirea condițiilor eutanasiei câinilor fără stăpân?? Legea adoptată în mod greșit a eliminat ceea ce chiar Curtea Constituțională reținuse ca fiind un drept al organizațiilor neguvernamentale, respectiv dreptul de a asista la eutanasia câinilor fără stăpân, încălcând încă o dată decizia Curtii!

După unele statistici, Administrația pentru Supravegherea Animalelor (A.S.A.) a capturat 1500 câini/lună, dintre care 80% (1200 câini) au fost eutanasiați, iar 20% (300 câini) revendicați. O altă statistică dată publicității de către A.S.A., arată ca între 2001-2007 inclusiv (7 ani) cifra exactă a fost de 144.339 câini eutanasiați, astfel: 2001-47.916 câini eutanasiați; 2002-33.650 câini eutanasiați; 2003-10.159 câini eutanasiați; 2004-13.602 câini eutanasiați; 2005- câini eutanasiați; 2006-13.236 câini eutanasiați; 2007-11.361 câini eutanasiați (potrivit documentelor și standardelor internaționale de protecție a animalelor, aceste pot fi considerate veritabile crime împotriva animalelor!). Asemenea fapte și practici sunt cu abilitate și birocratic ascunse de către administrație, fiind un veritabil model de transparență și bune practici participarea la eutanasia câinilor fără stăpân.

În condițiile în care numărul de adăposturi este insuficient (fără a mai aduce în discuție condițiile din adăposturile publice sau problemele legate de alocarea fondurilor necesare), este previzibilă ca soluția eutanasierii va fi luată de comunitățile locale în

lipsa unui cadru instituțional adecvat care să respecte drepturile animalelor. Semnalăm și o gravă tendință din partea autorităților locale de a opta ab initio pentru eutanasiere, lipsa unor programe de informare și de educare pentru a promova conștientizarea și cunoașterea dispozițiilor și principiilor de protecție a animalelor, precum și lipsa unei culturi care să respecte și să promoveze drepturile animalelor.

VII. Art. 1, pct. 15 (prin care s-a modificat art. 14 din Legea de gestionare) încalcă art. 1, alin. (5), art. 53 și art. 148 din Constituție raportat la art. 13 din Tratatul de la Lisabona, precum și principiul securității juridice

Art. 14, alin. 1, lit. a) și lit. b) din Legea de gestionare instituie sancțiuni exagerate și vădit disproporționate pentru deținătorii de câini în raport cu natura faptelor incriminate. Prin aceasta se încalcă principiul proporționalității consfințit de art. 53 din Constituție, articol care reglementează limitarea restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Motivul ante-menționat vizează aspecte legate de reglementările internaționale referitoare la drepturile omului (art. 1, 7 și 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului) precum și aspecte legate de incidența art. 53 din Constituție.

Precizăm că restrângerea se referă la situațiile în care autoritățile statale au competența constituțională sau conferită în baza altor categorii de acte normative de a îngreuna exercitarea unor drepturi prin măsuri considerate necesare într-o societate democratică aplicate în scopul realizării unui interes public sau pentru a ocroti drepturile și libertățile altora. Astfel, restrângerea unor drepturi respectiv libertăți se poate realiza, însă doar condiționat.

Din punct de vedere sistemic îndeplinirea unei condiții presupune că deja cele anterioare au fost îndeplinite dând astfel limitării posibilității de restrângere a exercițiului unor drepturi un caracter de sistem ierarhizat.

Conform celor reținute de Curtea Constituțională prin Decizia 392/2011, pentru ca restrângerea menționată să poată fi justificată trebuie întrunite, în mod cumulativ, cerințele expres prevăzute de art. 53 din Constituție, și anume:

- să fie prevăzută prin lege;
- să se impună restrângerea sa;
- restrângerea să se circumscrie motivelor expres prevăzute de textul constituțional, și anume pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav;
- să fie necesară într-o societate democratică;
- să fie proporțională cu situația care a determinat-o;
- să fie aplicată în mod nediscriminatoriu;
- să nu aducă atingere existenței dreptului sau a libertății;

În ceea ce privește restrângerea exercițiului unor drepturi, în doctrină s-a făcut distincția între împrejurări comune de restrângere care formează obiectul de reglementare a art.

53 din Constituție, iar pe de altă parte împrejurări speciale proprii unor drepturi și libertăți.

Împrejurările comune de restrângere au un caracter temporar pentru a nu aduce atingere substanței dreptului și totodată măsurile de restrângere pentru a fi constituționale trebuie să respecte cumulativ condițiile ante-menționate prevăzute de art. 53; potrivit acestui articol alin. 1 teza I, restrângerea exercițiului unor drepturi se poate înfăptui numai prin lege. Termenul de „lege” a fost interpretat de doctrină ca făcând trimitere la sensul restrâns al termenului, anume actul normativ emis de Parlament.

Dacă admitem această interpretare nu poate fi vorba de restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți printr-un alt tip de act normativ, nici printr-un alt act normativ de natură legislativă, cum ar fi în sistemul nostru ordonanțele de guvern. În cazul ordonanțelor de guvern (prezentul caz având în vedere OUG 155/2001), acestea nu pot afecta drepturile și libertățile fundamentale.

Teza a II-a a articolului mai sus menționat prevede că restrângerea exercițiului unor drepturi poate opera doar în una din ipotezele enumerate de constituant. Astfel spus, Constituția limitează posibilitatea de intervenție a legilor doar la acele situații în care concilierea unor interese deopotrivă imperative trebuie realizată fără a afecta substanța nici unuia dintre ele, fiind vorba fie de obiective ce vizează însăși supravegherea statului și a elementelor sale constituante, fie de necesara armonizare în garanțiile oferite mai multor drepturi fundamentale în același timp.

În consecință, datorită prevederii exprese a motivelor de restrângere de către art. 53, legiuitorul nu poate invoca un alt motiv de restrângere.

Menționăm că articolul 53 prevede ca și condiție pentru ca restrângerea să poată opera necesitatea restrângerii într-o societate democratică, valorificând astfel prevederile documentelor internaționale în materie, care includ o circumstanțiere de natură similară pentru marja de apreciere pe care o lasă statelor.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului a stabilit un set de criterii care determină întinderea acestor „marje” pentru ca acțiunea statului să fie necesară într-o societate democratică.

În acest sens, s-a reținut în doctrina de specialitate că:

- adjectivul „necesar” nu e sinonim cu indispensabil și nici nu are flexibilitatea unei expresii ca „admisibil, obișnuit, util sau de dorit”;
- expresia „necesară într-o societate democratică” înseamnă că pentru a fi compatibilă cu Convenția, restricția trebuie să corespundă necesității sociale imperioase și să fie proporțională cu scopul urmărit;

De asemenea, trebuie menționată și o ultimă condiție de o egală importanță și anume că măsura de restrângere trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o.

Astfel, art. 53 din Constituție impune stabilirea unei relații de proporționalitate între măsura normativă prin care se instituie restrângerea exercițiului unor drepturi și una din cauzele limitative enumerate în care restrângerea se poate produce.

Ca principiu al dreptului, proporționalitatea implica ideile de rezonabilitate, echitate, toleranță, dar și necesara adecvare a măsurilor adoptate de stat la situația de fapt și la scopul legitim urmărit.

Atragem atenția asupra faptului că, între o restrângere legitimă, deci constituțional justificată, și una proporțională cu cauza care o motivează există o mare diferență.

Astfel, pot exista restrângeri ale exercițiului unor drepturi care deși sunt justificate de cauze expres menționate în Constituție, sunt **disproporționate față de aceste cauze și, pe cale de consecință, devin neconstituționale** (de exemplu situațiile ante-menționate prin prezenta sesizare).

Pe lângă proporționalitate, art. 53 prevede și condiția ca aplicarea măsurii prin care intervine **restrângerea să fie nediscriminatorie**.

În stabilirea restrângerii exercițiului unor drepturi proporțional cu realitatea socială constituentul, prin impunerea obligației de a nu discrimina la punerea în aplicare a măsurii restrictive, a stabilit o obligație de abținere de la arbitrar nu doar legiuitorului, ci și autorităților însărcinate cu executarea normelor juridice.

După cum precizează și art. 4 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, nimeni nu are dreptul de a distruge drepturile și libertățile cetățeanului, **acestea fiind motivul pentru care art. 53 din Constituție începe și se termină cu aceeași precizare: restrângerile pot să vizeze exercitarea drepturilor fundamentale, dar nu pot să lezeze existența lor.**

Prin urmare ori de câte ori măsurile de restrângere a exercițiului unor drepturi îndeplinesc nu îndeplinesc condițiile de validitate, acestea ar trebui să fie declarate ca fiind neconstituționale.

Nu în ultimul rând, vă supunem atenției faptului că art. 14 nu sancționează nerespectarea de către serviciile publice de gestionare a câinilor fără stăpân, a condițiilor prevăzute în anexele Legii de gestionare, dând posibilitatea acestor servicii să eludeze legea și să afecteze în mod grav condițiile de deținere și de bunăstare ale animalelor. Prin urmare, se încalcă:

- Principiul legalității, statuat de art. 1, alin. (5) din Constituția României;
- Art. 148 din Constituția României și art. 13 din Tratatul de la Lisabona, potrivit căruia „animalele sunt ființe sensibile și trebuie tratate ca atare”;
- Principiul securității juridice

VIII. Art. I, pct. 14 din legea contestată (prin care s-au introdus Art. 13² și 13⁵ din Legea de gestionare) încalcă art. 16, art. 20 (raportat la art. 17, alin. 1 din Declarația Drepturilor Omului și Cetățeanului), precum și principiul securității juridice

Conform art. I, pct. 14. "După articolul 13 se introduc 6 noi articole, articolele Art. 13¹ - Art. 13⁶, cu următorul cuprins:

Art. 13² conform căruia "Este obligatorie sterilizarea câinilor cu sau fără stăpân aparținând rasei comune, metişii acestora, excepție făcând exemplarele cu regim special prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei ordonanței de urgență";

Art. 13⁵ - În adăposturile serviciilor de gestionare a câinilor fără stăpân, după examinarea acestora de către medicul veterinar, vor fi recuperate exemplarele clinic sănătoase, neagresive, cu boli ușor tratabile, fără diferențe de sex, vârstă, talie, precum și exemplarele cu regim special".

Prin prevederile art. 13² sunt discriminați deținătorii de câini de rasă comună în raport cu deținătorii celorlalți câini de rasă însă fără drept de montă, care nu sunt obligați să-și sterilizeze animalele.

În același timp, Art. 13⁵ (conform căruia "În adăposturile serviciilor de gestionare a câinilor fără stăpân, după examinarea acestora de către medicul veterinar, vor fi recuperate exemplarele clinic sănătoase, neagresive, cu boli ușor tratabile, fără diferențe de sex, vârstă, talie, precum și exemplarele cu regim special"), instituie o reglementare foarte ambiguă, pentru ca sintagma „vor fi recuperate exemplarele clinic sănătoase” nu are un sens determinat și sugerează ca „exemplarele care nu sunt clinic sănătoase” nu vor beneficia de nicio îngrijire.

Având în vedere cele de mai sus, Art. 13² și 13⁵ încalcă:

- egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări (consfințită prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului);
- principiul securității juridice;
- Art. 148 din Constituția României și art. 13 din Tratatul de la Lisabona, potrivit căruia „animalele sunt ființe sensibile și trebuie tratate ca atare”;

IX. Art. 1, pct. 16 din Legea contestată (prin care s-a modificat art. 15 din Legea de gestionare) încalcă art. 1, alin. (5), 16, art. 20 din Constituția României (raportat la art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului), dar și principiul securității juridice

Conform art. 15 din Legea de gestionare "Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac, după caz, de persoane împuternicite, potrivit atribuțiilor de serviciu, din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, ale Ministerului Administrației și Internelor, precum și de inspectorii serviciilor specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân din unitățile administrativ-teritoriale, conform normelor metodologice de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență".

Textul de lege menționat permite în mod abuziv, angajaților serviciilor publice pentru gestionarea câinilor fără stăpân să constate contravenții și să aplice sancțiuni, în condițiile în care, cele mai multe dintre sancțiunile prevăzute de lege se aplică chiar respectivelor servicii publice, pentru că respectivele servicii gestionează efectiv câinii fără stăpân.

Ca atare se ajunge la o situație aberantă în care serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân din unitățile administrativ-teritoriale ar putea/trebuia să se auto-amendeze, situație în care conflictul de interese este vădit.

Totodată s-ar submina principiul legalității (serviciile publice ar fi încurajate să încalce legea, deținând și prerogativa auto-sanționării), s-ar submina principiul securității juridice, sub aspectul accesibilității și previzibilității legii și s-ar crea o situație discriminatorie și de protecție inegală în fața legii a deținătorilor de câini (în special a O.N.G.-urilor care dețin adăposturi de câini) în raport cu serviciile publice de gestionare.

Prin urmare se încalcă:

- **principiul legalității**, statuat de art. 1, alin. (5) din Constituția României;
- **egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegii sau discriminări** (consfințită prin art. 16 și art. 20 din Constituție raportat la art. 1 și 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului);
- **principiul securității juridice** (care decurge din principiul legalității statuat de art. 1, alin. (5) din Constituția României) în sensul că, prin încălcarea normelor de tehnica legislativă, a fost afectată calitatea legii sub aspectul accesibilității și previzibilității;

X. Art. I, pct. 20 din legea contestată (prin care s-a modificat Anexa nr. 3 pct. 3 din Legea de gestionare) încalca Art. 148, alin. 2 din Constituția României (raportat la art. 11, alin. (2) lit. c) din Convenția europeană privind protecția animalelor de companie ratificată prin legea nr. 60/2004) precum și principiul securității juridice

Conform art. I, pct. 20 din legea contestată, punctele 1, 2 și 3 din anexa nr. 3 se modifică și vor avea următorul cuprins: *"Eutanasierea câinilor se realizează conform ghidului pentru eutanasierea animalelor, aprobat de către Colegiul Medicilor Veterinari."*

În primul rând, modificarea legislativă mai sus-mentionată este de natura să genereze **insecuritate juridică** subminând principiul accesibilității și predictibilității legii. Astfel, înainte de modificare, Anexa nr. 3 din OUG 155/2001 prevedea așa cum era firesc, modalitatea de eutanasiere a câinilor (*"Eutanasierea câinilor se realizează numai prin utilizarea barbituricelor, injectate intravenos numai după pierderea cunoștinței câinelui indusă prin anestezie. Câinii vor fi asistați până la constatarea decesului. Barbituricele nu trebuie să fie injectate pe cale intramusculară sau subcutanată. Pentru câinii nou-născuți calea de administrare care se utilizează este cea peritoneală. Produsele narcotice pot fi administrate și pe cale orală"*).

După modificare, procedura eutanasierii a fost eliminată din lege preferându-se o trimitere către un document orientativ, **fără valoare de normă**, respectiv la *"Ghidul de eutanasiere aprobat de Colegiul Medicilor Veterinari"*. În acest sens, intenția legiuitorului manifestată la art. I, pct. 6 din legea contestată, prin care s-a modificat art. 5, alin. (2) din Legea de gestionare - *"Eutanasia este un act de sacrificare prin procedee rapide și nedureroase a câinilor prevăzuți la alin. (1)"*, este golită de garanția stabilității, accesibilității și securității normative întrucât Colegiul Medicilor Veterinari poate modifica

oricand amenda sau chiar anula/revoca acel ghid, modificand astfel indirect și implicit modalitatea de aplicare a Legii de gestionare.

În alta ordine de idei indicand Ghidul de eutanasiere al Colegiului Medicilor Veterinari legiuitorul nu indica o metoda unica de eutanasiere ci mai multe metode între care medicii veterinari sunt chemati sa aleaga în mod aleator, fapt de natura sa creeze insecuritate juridica si sa afecteze legea sub aspectul predictibilitatii si clarității. Astfel, conform anexei la Ghidul de eutanasiere, cainii pot fi ucisi cu barbiturice, sau anestezice inhalante, pot fi gazati cu CO₂, CO, pot fi injectati cu clorura de potasiu în asociere cu anestezia generala, gazati cu N₂, Ar, sau chiar impuscati cu boltul captiv penetrant, electrocutati sau injectati cu T-61 în asociere cu anestezierea obligatorie.

În al doilea rand, prevederile Anexei nr. 3 la Legea de gestionare referitoare la modul de eutanasiere a cainilor incalca art. 148, alin. (2) din Constitutie („Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare”), raportat la prevederile art. 11, alin. (2), lit. c) din Conventia Europeana privind Protectia Animalelor de Companie ratificata prin legea nr. 60/2004, în sensul ca Ghidul de eutanasiere al Colegiului Medicilor Veterinari permite electrocutarea câinilor ca metodă de „eutanasiere” în timp ce Conventia o interzice.

Semnatarii prezentei cereri vă solicită să admiteti obiectile de neconstitucionalitate formulate și sa trimiteti legea spre reexaminare Parlamentului, fiind imperios necesară studierea și fundamentarea temeinică a efectelor legii, actuala reglementare fiind neconstituțională, în special cu privire la măsura eutanasiei, cât și pentru fiecare din motivele care au fost aratate și dezvoltate anterior.

Cu deosebit respect,

TABEL 1

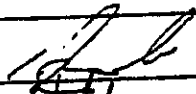
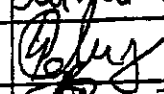
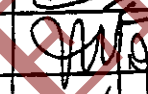
cu semnături privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân

Nr. crt.	Nume și prenume	Grup parlamentar	Semnatura
1	ANGHEL CRISTIAN MIRINA	PC	<i>[Signature]</i>
2	VALEB MARIAN	PP-DD	<i>[Signature]</i>
3	VOCHITOIU HARALAMBIE	PPDD	<i>[Signature]</i>
4	IONESCU IOAN	PPDD	<i>[Signature]</i>
5	POPA CONSTANTIN	PPDD	<i>[Signature]</i>
6	BUJOR DUMITRU	PP-DD	<i>[Signature]</i>
7	TOMA ION	PSA	<i>[Signature]</i>
8	ANAN IONITA	PPDD	<i>[Signature]</i>
9	PELICAN DUMITRU	PC	<i>[Signature]</i>
10	CRISTORU CATALIN	PSD	<i>[Signature]</i>
11	MARIAN VASILEV	PP-DD	<i>[Signature]</i>
12	ILIESIU SORIN	PNL	<i>[Signature]</i>
13	LUCHIAN ION	PNL	<i>[Signature]</i>
14	MIHAI NEAGU	PC	<i>[Signature]</i>
15	BURBURA EUGEN	PC	<i>[Signature]</i>
16	BURCEA MARIU	PNL	<i>[Signature]</i>
17	REBASTIAN GRAPA	PNL	<i>[Signature]</i>
18	IOAN GHISE	PNL	<i>[Signature]</i>
19	LIPSA RUXANDIA	PPDD	<i>[Signature]</i>
20	BUTUNOI IONEL-DANIEL	PSD	<i>[Signature]</i>
21	ISAILA MARIU-OLIVIU	PNL	<i>[Signature]</i>
22	POPESCU-TARICEANU SEIN	PNL	<i>[Signature]</i>
23	TUDOR BERBAN	PC	<i>[Signature]</i>

SCHA7024

TABEL II

cu semnături privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.155/2001 privind aprobarea programului de gestionare a câinilor fără stăpân

Nr. crt.	Nume și prenume	Grup parlamentar	Semnatura
1	Nicolescu Alina	P.S.R.	
2	Cadâr Leonard	independent	
3	MIHAI CRISTIAN DANOT	P.C.	Mihai Danot
4	EHEGARTNER PETRU	PNL	
5	BUTNARU FLORINEL	PPDD	
6	DUMITRESCU FLORINEL	PP-DD	
7	TITUS LIVIU PASCA	PNL	
8	OBREJA MARINUS LUCIAN	PNL	
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			
20			
21			
22			
23			